

Horsens (Bajer), blev udtalt, at det særlig var Bladene, der var noget i Vejen med, at det var os Redaktører, der vare bange for at komme ind under Bernerkonventionen, saa er det slet ikke Tilfældet. For mig som Bladejer er det den fuldstændig ligegyldigste Sag af Verden, enten vi komme ind under Bernerkonventionen eller ikke. Thi det daarlige Romanstof, som Bladene levere, gaar mere og mere af Mode, og jeg er vis paa, at der ikke gaar mange Aar, før den Side af Bladenes Gerning hører op. Nej, det er ikke for Bladenes Skyld, men for det danske Folks Skyld, at jeg er imod, at vi skulle melde os ind i Bernerkonventionen, det er for det læsende Publikums Skyld. Lad os tage Sagen praktisk. Saa er Forholdet jo det, at en Del danske Forfattere ville have forøgede Indtægter, det er Pengene, det gælder om, det er dem, der spille Hovedrollen her som i mange andre Forhold. Men skulle Forfatterne have forøgede Indtægter, maa Pengene komme et eller andet Sted fra, og hvor skulle de ellers komme fra, naar det ikke er fra andre Folks Lommer? Det er en Interesseshrid, her staar, det er det samme, der er Tilfældet her, som naar der tales om Tolbbestyrrelse, om Patentbestyrrelse; det er Forfatterbestyrrelse. Forfatterne mene, at naar de faa indrettet Lovene paa den for dem behagelige Maade, saa faa de større Indtægter. Men det store læsende Publikum har særlig den Interesse ikke at faa Bøgerne alt for dyre. Særlig har det danske Publikum i høj Grad den Interesse, da det er blevet Skik og Brug paa Grund af, om jeg saa maa sige, de moderne Ideer, at en Forlægger, naar han vil udgive en Bog, sørger for ikke at faa mere end en halv Snes Linier paa Siden og faa den trykt paa det dyreste Papir, han kan faa. Vore Forlæggere og Forfattere gøre, hvad de kunne for at fordyre Bogmarkedet her i Landet, og saa komme Forfatterne bagefter til den lovgivende Forsamling og bede os om at gøre vort til, at det kunde blive endnu dyrere. Men det har det læsende Publikum ingen Interesse af, og skulle vi sætte Forfatternes Interesse — og lad os her tage den rent pengelige Interesse — op lige over for det læsende Publikums Interesse, saa holder jeg paa det læsende Publikums. Men hvis vi nu gik ind paa Forfatternes Fordring og bedtog Loven med Bestemmelsen om, at vi skulle tiltræde Bernerkonventionen, hvad vilde der saa ske? Hvad er den praktiske Følge deraf? Deraf maa selvfølgelig vor Stilling være afhængig. Det kan ikke nytte her at tale om den moderne Retts-

videnskab og Sømmelighed o. s. v., alt det er bare Talemaader. Det er ikke det, der gælder i dette Spørgsmaal. Lad os være paa det rene med, at naar Forfatterne komme med deres Fordringer, er det ikke den moderne Rettsvidenskab, som spiller en Rolle i Forfatternes Hoveder, men det er det, som atter og atter er blevet gentaget, selv af de største Digtere, at det er usvarligt, som de blive plyndrede i denne syndige Verden, og usforvarligt af de lovgivende Forsamlinger, at de ikke værne om disse brave Mænds Interesser frem for andres. Men hvad vil der saa ske? Der vil ske dette, at maaste ganske enkelte Forfattere ville faa en lidt større Indtægt. Det vil jeg ikke benægte. Men hvad skulle vi give for det? Hvad vil der ske til den anden Side? Hvad bliver Reversen af Medaillen? Den bliver det, at vi risikere i et Tidsrum af 10 Aar at blive udelukkede fra en stor Del af det bedste af den udenlandske Litteratur. Lad os tænke os, at en stor fransk Forfatter har udgivet en Bog, som det er værd at læse — de kunne jo ogsaa udgive Bøger, som ikke ere værd at læse — lad os, som sagt, tænke os, at en fransk Forfatter af den moderne Skole har udgivet en god Bog, at en dansk Forlægger rejser over og søger Audiens hos den store Mand og melder sig med et Par Hundrede Francs eller maaste lidt mere, som han vil give i Betaling for Retten til at oversætte Forfatterens Bog. Hvilken Interesse har i Grunden den danske Forfatter saa af at faa et Par Hundrede Kroner? Han har gummie lidt Interesse deraf. Muligvis gaar han ind paa det, og muligvis gør han det ikke. Over for hans aarlige Indtægt og den Betaling, han faar i Udlandet, spille disse Par Hundrede Kroner en overordentlig ringe Rolle. Det samme vil blive Tilfældet i Tyskland. Jeg ved ikke, om de tyske Forfattere overhovedet ville gaa ind paa at sælge Oversættelsesretten til deres Bøger til os for den Betaling, som vi kunne byde. Jeg gør Regning paa, at for en almindelig Bog, som koster et Par Kroner eller tre, vil der ikke kunne blive budt mere end et Par Hundrede Mark. Mere vil der næppe kunne gives. Men har en tysk Forfatter Interesse af at faa til og sælge Oversættelsen af sin Bog til den Pris? Nej, det har den tyske Forfatter ikke, fordi han ingen pengelig Interesse har deraf. Og se vi hen til de store germaniske Ideer, saa have de tyske Forfattere heller ikke af den Grund Interesse af at lade os faa den tyske Bog paa Dansk. Der er en hel Del Folk her i Landet, som læse Tysk, og Aar for Aar ud-